

hende. Hun lukkede Øjnene og trykkede Haanden mod Siden. Aa, denne vilde Hjertebanken! Hvor hun kendte den igen! Hvormange stormfulde Timer, hvormegen kummerfuld Lykke den hamrede tilbage i hendes Erindring!

Hun blev siddende med lukkede Øjne og lod sig glide ind i en drømmende Stemning, ind i hint Erindringens fredhellige Mausoleum, hvor hendes Fortids døde Kærlighedshaab hvilede. I sin Skamfuldhed søgte hun at forklare sig denne Betagethed af en hende fremmed og usympatisk Mand derved, at det slet ikke var ham selv, men alene de Minder, han vakte, der gød Uro i hendes Sind. For at bortjage Billedet af Per lod hun Fortidens store Skygger drage hende lokkende forbi, gennemlevede alle sine gamle Lidenskaber lige fra den første Gang, hun som en lille trettenaars Pige følte denne smertelige Vellyst under det venstre Bryst, og til hendes sidste, skæbnsvangre Skuffelse, der havde faaet hendes Hjerte til at lukke sig som en bortstødt Haand, der knytttes.

Men nu lød Gongonen til Middag. Hun foer op og saae paa sit Ur. Der var virkelig gaaet næsten to Timer. Og hun havde endnu ikke faaet sig omklædt! — Ja ja, saa fik det være; hun var saa dødsens træt. — Og Eybert, som sikkert ventede dernede! Hun tog sig til Panden og blev stille et Øjeblik. Ham havde hun i disse Timer ikke een eneste Gang haft i sine Tanker!

Størsteparten af Formiddagens Gæster var nu gaaet. Der var kun nogle af Fødselsdagsbarnets unge Veninder; desuden Kandidat Balling og Aron Israel med sine Søstre. Den første kresede med rejst Løveanke omkring Rosalie, der stod glædeshoppende midt i Stuen og holdt Philip Salomon